

1 KASIM 1991

TIM

madde : Balip Para Mehmed Sard

A. Br. : c. , s. .

B. L. : c.VII , s. 4371

F. A. : c. , s.

M. L. : c.IV , s. 921

T. A. : c.XVII s. 127

broken off. The Grand Vizier died on 21 Radjab 1158/19 August 1745; his body was brought inside the citadel of Kars and buried there.

Bibliography: *İA* art. s.v. (by M.M. Aktepe), of which the present article is a summary; idem (ed.), *Şemânîzâde Fındıklılı Süleyman Efendi tarihi. Mür'î-i tevârih*, 3 vols. in 4, Istanbul 1976-81, i, pp. XVII f., 10, 66, 69, 77-85, 87 f., 90, 96, 112 f., 115, 118, 120, 125, 377; Hâfiz Hüseyin Ayvan-sarâyî. *Vesfeyât-i selâtin ve meşâhîr-i ricâl*, ed. F. Ç. Derin, Istanbul 1978, 85, 114; A. Vandal, *Une ambassade française en Orient*, Paris 1887, 329 ff.

(A. H. DE GROOT)

MEHMET PASHA YEGEN, HĀDİDÎ SEYYİD (1138-1201/1726-87), Ottoman Grand Vizier from 16 Ramađân 1196-25 Muḥarram 1197/25/August-31 December 1782. Of Janissary birth, he died as *Ser'asker* at Köstendje [q.v.] on 25 Muḥarram 1202/6 December 1787. (ED.)

MEHMET RA'ÛF, Modern Turkish MEHMET RAUF (1875-1931), Turkish novelist of the late 19th and early 20th century. Born in Istanbul and trained as a naval officer, he entered the navy in 1893, was sent to Crete for further education, served as liaison officer in the launches of Foreign Embassies on the Bosphorus, retiring from the navy in 1908. Apart from publishing various periodicals for ladies and some attempts to carry on trade, he devoted his life to his writing.

Already while a student in the naval college he sent his first literary experiments to Khâlid Diyâ' [q.v.] in Izmir, who published them in the newspaper *Khidmet*. Later, he contributed to the periodical *Mekteb* and various daily papers. When in 1895, the leading westernising writers formed a group for modern literature [see *TURK. Literature*] around the periodical *Therwet-i Fünûn* [q.v.], he soon joined them and published most of his writings there. Through Khâlid Diyâ', now in Istanbul, he met most of the *Therwet-i Fünûn* school. Most of his novels and collection of short stories, numbering a dozen each, are rather superficial, over-sentimental narratives with one remarkable exception, *Eylül* "September" (1900), which is the first example in Turkish literature, of sustained psychological analysis. This novel stands out not only among the works of Mehmed Ra'ûf, but it is also one of the most outstanding prose productions of the whole period.

Eylül is the love story of Su'âd, a married woman and Nedjib, a relative and family friend. It is set among the semi-westernised, lower-middle class families of Istanbul at the turn of the century. Thüreyyâ is the immature, sporty husband who spends most of his time boating and swimming while his wife tries to find consolation in music and plays the piano for hours on end to escape her boring life. A deep platonic relationship develops between Su'âd and Nedjib, who shares similar tastes with her. Entire chapters of the novel are devoted to a psychological analysis of the lovers, who, because of their strict upbringing, remain faithful to the bounds of morality. A fire breaks out in the sea-side villa (*yalı*) on the Bosphorus where the young married couple live, and Su'âd, together with Nedjib who tries to save her, both perish in the flames.

Mehmed Ra'ûf is also the author of several plays; see *Bibl.*

Bibliography: L. Sami Akalın, *Mehmet Rauf, hayatı, sanatı, eserleri*, Istanbul 1953; Sabahat Demirkızırdan, *Mehmet Rauf'un romanlarında kadın tipleri*, 1954, unpubl. thesis, Istanbul University Library no. 2423; Ayla Altındağ, *Mehmet Rauf'un*

hikâyeciliği, 1965, unpubl. thesis, Istanbul University Library no. 3756, Cevdet Kudret, *Türk edebiyatında hikâye ve roman*, i⁵, Istanbul 1987, 267-77; Kenan Akyüz, *La littérature moderne de Turquie*, in *PTF*, ii, Wiesbaden 1964, 536-7. For a study of his plays, see Metin And in *Varlık*, nos. 686, 688, Istanbul 1967. (FAHİR İZ)

MEHMET RE'İS, İBN MENEMENLİ, Turkish ship's captain and cartographer from an Aegean seafaring family, author of an 81 × 58 cm chart of the Aegean Sea, showing also Greece and the western coast of Asia Minor (Museo Correr, Venice). Dated 999/1590 and with additional title and author's name in Italian (probably from the 17th century), the chart shows rhumbs and 199 names of coastal towns or islands noted in Turkish.

Similar to the Aegean sea-chart in the atlas of 'Alî Mađjar Re'is dating from 1567, the above-mentioned belongs to the portolan tradition. It is more exact than the corresponding maps of Piri Re'is [q.v.], although in some cases differing from both in nomenclature. One should note that all Turkish sea-charts of the Aegean not only differ from the European ones in nomenclature but are also not as standardised as these.

Bibliography: M. Vedovato, *The nautical chart of Mohammed Rais, 1590*, in *Imago Mundi*, viii (1951), 49; W. Brice, C. Imber and R. Lorch, *The Aegean sea-chart of Mehmed Reis ibn Menemenli A.D. 1590/1*, Seminar on early Islamic science, Monograph no. 2, Manchester 1977. (H. EISENSTEIN)

MEHMET SA'İD GHĀLİB PASHA, Ottoman statesman.

Born in Istanbul in 1177/1763-4, he was the son of Seyyid Ahmed Efendi, *bash-khalife* in the *mektûbî* office of the Grand Vizier. After the death of his father (1188/1774-5), he entered the same office where he became *bash-khalife* in 1210/1795. He was appointed *amedjî* [q.v.] on 15 Ramađân 1213/3 February 1798 and was sent to France (April 1802) to negotiate peace, which had been broken by the French expedition to Egypt (July 1798). He succeeded in signing the Treaty of Paris on 25 June 1802 (for the text of this treaty, see G. Noradounghian, *Recueil d'actes internationaux de l'Empire ottoman*, Paris 1897-1903, ii, 51-4). Back in Istanbul at the beginning of 1803, he became *büyük tedhkiredjî* and was nominated *re'is ül-küttab* in September 1806. He followed the Ottoman army in the campaign against Russia, but when the news of Selim III's deposition on 29 May 1807 reached the army, he took refuge with Muştafâ Pasha Bayrakdâr [q.v.] at Rusçuk. Meanwhile, a few days later, on 15 Djumâdâ I 1222/21 July 1807, he was appointed *nishândjî* and charged with the negotiation of an armistice with the Russians. This resulted in the armistice of Slobosia (24 August). Ghâlib Efendi was nominated *re'is ül-küttab* for the second time on 19 Safar 1223/15 April 1808. He maintained his position after Muştafâ IV's deposition on 28 July, and remained in charge under Mahmüd II up to the middle of 1811. Then he became *ketkhüdâ* of the Grand Vizier. He headed the Ottoman mission in the negotiations with the Russians, aiming at ending the war which had been resumed again in October 1808. Thus he concluded the treaty of Bucharest on 28 May 1812 (for the text of this treaty, see Noradounghian, II, 86-92). He was appointed *re'is ül-küttab* for the third time on 30 Muḥarram 1229/22 January 1814, but was dismissed during the *ewâsî-i Radjab*/22 June-8 July.

Ghâlib Efendi remained for the following nine years out of Istanbul. He was charged, with the rank

E1/6
Galib Pasa
Mehmed Said

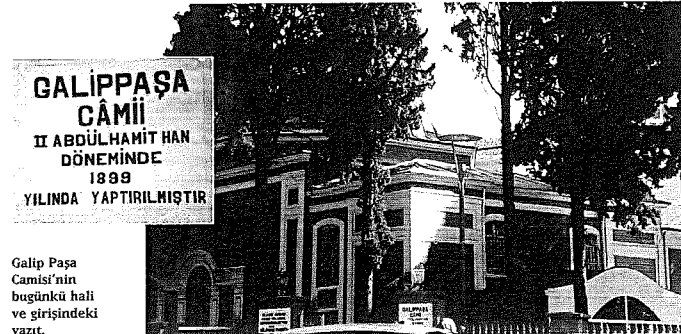
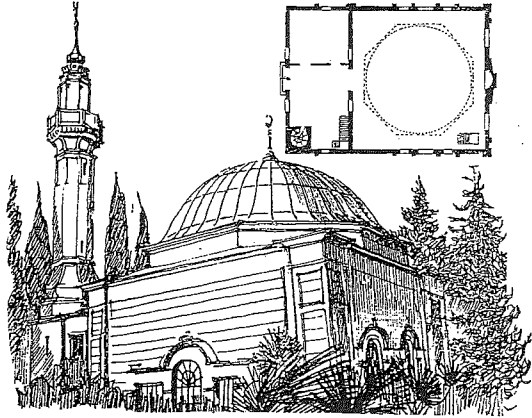
II. ABDÜLHAMİD ZAMANINDA İNŞA EDİLEN

ERENKÖY GALİP PAŞA CAMİSİ

ONUR ŞAR

Camiye ilişkin ilk belge 16 Ramazan 1313 [29.02.1896] tarihini taşımaktadır. Galip Paşa tarafından yazılan belgede "Erenköyünün sahilinde bulunan Caddebostan İskelesine iki seneden beri vapurların" geldiğinden bahsedilir. Bu durumda yöre gelişmeye başlamış, bayındırlık ve mutluluk alameti olan birçok eser ortaya çıkmıştır. Galip Paşa'nın asıl fikri yadır: "Emlak sahiplerinin çoğunluğu Müslümandır (...) ama Hıristiyanlardan da mülk sahibi olanlar vardır. (...) Onlar bir mabet yapmaya girişmeden Müslümanlar için bir cami yapmak çok elzemdir."

Reşad Ekrem Koçu'nun İstanbul Ansiklopedisi'nde, Cilt II'de, Galip Paşa Camisi maddesinde yer alan Bülend Çetinoğlu'nun çizimi.

GALİPPAŞA CAMİİ
II ABDÜLHAMİT HAN DÖNEMİNDE
1899
YILINDA YAPTIRILMIŞTIR

Galip Paşa Camisi'nin bugünkü hali ve girişindeki yazıt.

Bugün İstanbul'un en mutena semtlerinden birisi olan Caddebostan'ın tarihine bakılınca, aslında o kadar da eskiye dayanmadığı görülüyor. İstanbul üzerine yazdığı yazılarla büyük eserler meydana getirmiş olan Sermet Muhtar Alus'un sözlerine kulak verelim: "Üsküdar'daki Karacaahmed Mezarlığı'ndan başlayarak ileri giden ve eskiden beri Bağdat Caddesi denilen yolu takip ederek Göztepe ile Erenköy arasına gelindi mi, caddenin cenub tarafında gaayet geniş bir bostan varmış; benim çocukluğumda dahi bu bostandan eser yoktu."¹ Sermet Muhtar Alus'un 1887 doğumlu olduğunu düşünersek, bahsedilen bostan 19. yüzyıl sonlarında bile var olmadığı çıkarımında bulunabiliriz. Yine Alus'tan edindiğimiz bilgilere göre, dönemin sadaret başyaveri olan ve Babiâli'nin muhafazası görevini üstlenen piyade feriki (orgeneral) Cemal Paşa, henüz paşa değilken, bostanın büyük kısmını satın almıştır. Sonrasındaysa "livalığında [tümgenerallik] caddenin yakınına bir köşk, yanına da gaayet büyük dört köşe bir havuz yaptırmıştı."²

Bu çalışma TÜBİTAK BİDEB fonu yardımlarıyla gerçekleştirilmiştir.

Dönemin "avam tabaka"sı, Alus'a göre, bazı semtlerin adını doğru telaffuz etmezdi. Örneğin "Eyyub demez İp; Vefâ demez Mefâ derdi." Sermet Muhtar, Caddebostan örneğindeyse işin tam tersi olduğunu belirtiyor. Zira semtin asıl adı Cadı Bostanı'dır ve Alus da zaten bir bostan adı olarak "cadı"nın "cadde"den daha uygun olduğunu belirtir. İsimdeki bu değişime neden olarak cadı kelimesinin halka "ürkütü verdiğini" iddia eder, hatta cadiyla ilişkili ama toplumsal hafızadan silinmiş bulunan bir de hikâyenin olması gerektiğini söyler.

Bununla beraber, başka bir kaynak Alus'tan farklı bir iddia ortaya atmaktadır. Tarih Vakfı Yurt Yayınları'na ait *Dünden Bugüne İstanbul Ansiklopedisi*'ne baktığımızda Erenköy, Feneryolu ve Caddebostan mahalleleri arasında kalan alanın "büyük bir bostanla, tarla ve ağaçlarla kaplı olduğunu" öğreniriz. Arazi bu özelliği nedeniyle 18. yüzyıl ortalarına kadar kanundan kaçanların saklanmak için tercih ettikleri bir bölgedir. Bu kişileri yakalamak amacıyla da bostancı devriyeleri bölgede cirit atmaktadırlar. Ansiklopedi, Cadı Bostanı'nın bu durumdan kaynaklandığını öne sürmektedir.³ Daha sonraysa yavaş yavaş bostanlar ve tarlalar satılır veya bağışlanır ve semt ikamete daha uygun bir hale gelir. Köşkler, evler yapılmaya başlanır. 1819 senesinde Sultan II. Mahmud'un isteğiyle bir İstanbul haritası yapan Mösyo Barbie bölgesi "Caddebostanı" adıyla haritasına aktarır.⁴ Yukarıda da adından bahsedilen seriyaver Cemal Paşa'nın bölgede ikamete başlamasıyla beraber semtin çehresi değişir. Bu noktada bir parantez açılabilir. Eser, Alus'un vermediği bir bilgiyi de sunar ve Cemal Paşa'nın köşkünü "Çiftahavuzlu Köşk" olarak anar. Bu, günümüzde de Çiftahavuzlar olarak adlandırılan semte adını vermiş olan köşk olsa gerek. Ne var ki Müfid Ekdal'ın *Kadıköy Konakları* adlı kitabına bakılırsa, Çiftahavuzlar aslında bir ayazmanın doldurduğu biri büyük biri ufak iki havuzdan oluşan bir bahçedir. Bahçe, sınırları dahilinde bir de gazino işletmekte olan bir Rum'a aittir.⁵ Hikâyesi her ne olursa olsun,

Cemal Paşa'nın köşkünün inşa edilmesi semte hareketlilik getirir. Önce bostanlar kaldırılır, islah çalışmaları yapılır. Yüzyılın sonlarına doğru İldare-i Mahsusa vapurları bu bölgeye işlemeye başlayınca, yapılan iskeleye Caddebostan İskelesi adı verilir. Böylelikle, Caddebostan dönemin önde gelen kişilerinin yazlık evlerinin, mesirelerin yer aldığı Göztepe, Feneryolu gibi komşu semtlere benzer.⁶

Yeniden Sermet Muhtar Alus'a dönelim olursak görürüz ki, semt aslında 19. yüzyılın sonlarında hâlâ tenha ve görece boş bir yerleşim yeridir. "Bizim çocukluğumuzda, gençliğimizde," der Alus, "havâli gaayet tenhâ idi." Anlaşılan odur ki semtte sadece bazı paşaların, devlet görevlilerinin köşkleri vardır. Semtin aslen mesire olarak kullanılması da bunda etkisi vardır şüphesiz. Kış gelince insanlar "İstanbul'daki küçük köşkerlerine taşınmaktadır, zaten çok fazla olmayan nüfus bu nedenle daha da azalmaktadır. Bugünün en ünlü ve gösterişli caddelerinden olan Bağdat Caddesi'nin o zamanki hali ise içler acısıdır. Alus'un anlatımına bakılırsa cadde toz toprak doludur, her yağmurda çamur deryasına döner, tümseklerden ve çukurlardan geçilmez.

Caddebostan hakkında bu girizgâhtan sonra Başbakanlık Osmanlı Arşivleri'nde bulunan bazı belgeler vasıtasıyla sizlere Bağdat Caddesi'ndeki bir camiden bahsetmek istiyorum. Cami günümüzde,

Caminin kapısının üstündeki kitabesinde şunlar yazmaktadır:

"Senir ârâ-yi hilâfeti kübrâ pâdişâh-ı muazzam ve şehinşâhi mükerrrem es-Sultân ibnü's-sultân es-sultân el-gâzi Abdülhamid Hân-ı Sâni hazretlerinin cülusi meyamin me'nusi hümayunlarının yirmi beşinci senesi devriyesine müsadif 1316 senesi ağustosunun on dokuzuncu günü irâde-i seniyye-i şâhaneleriyile teyemmünün esâsı vaz' olunarak inşa olunmuştur."

renginden ötürü, Yeşil Cami diye de anılmaktadır ama asıl adı Erenköy Galip Paşa Camisi'dir. Edhem Efendi ile Bağdat caddelerinin keşiştiği noktada yer almaktadır; Bostancı yönünden gelindiğinde sol taraftadır. Caminin girişindeki yazıtın Sultan II. Abdülhamid döneminde, binanın 1899 yılında yaptırıldığını öğreniriz.

Camiye ilişkin ilk belge 16 Ramazan 1313 [29.02.1896] tarihini taşımaktadır.⁷ Evkaf-ı Hümâyûn Nazırı Galip Paşa tarafından nezaretin antetli kâğıdına numarasız bir biçimde yazılan bu belgede, "Erenköyünün sahilinde bulunan Caddebostanı iskelesine iki seneden beri vapurların" geldiğinden bahsedilir. Bu durum neticesinde -ve elbette gelişmeyi seven paşaların sayesinde- yöre gelişmeye başlamış, daha mamur bir yer haline gelmiş, bayındırlık ve mutluluk alameti olan birçok eser ortaya çıkmıştır. Galip Paşa böyle bir girizgâhtan sonra asıl fikrini açıklamaktadır. "Emlak sahiplerinin çoğunluğu Müslümandır," der, "ama Hıristiyanlardan da mülk sahibi olanlar vardır. (...) Onlar bir mabet yapmaya girişmeden Müslümanlar için bir cami yapmak çok elzemdir." Bu caminin yapımı için "Bağdat Caddesi üzerinde mutasarrıf olduğum arazi-den[...] 2500 zira" kadar bir alanı,⁸ bir vakfa bağışlayabileceğini belirtir. Söz konusu vakıf "cennetmekân gâzi Sultan Abdülmecid Hân hazretleri" vakfidir. Nitekim caminin inşa masrafı (ki yazıda 70.000 gurus olarak gösterilir) da bu vakıf tarafından karşılanacaktır. Yazı, konuyu nihai olarak sultanın isteğine bağlayan geleneksel bir kalıpla sona erer. Bu belgeye, İffen aydınlar kâğıdı çizilen caminin planı da eklenmiştir.

Bu noktada dikkati çeken husus, Galip Paşa'nın cami yapılmasına ilişkin olarak sunduğu nedendir. Galip Paşa Caddebostanı denen bölgenin geliştiğinden, nüfusunun arttuğundan bahsediyor. Ama salt bu, caminin yapılması için bir gerekçe teşkil etmemektedir. Asıl gerekçe, Hıristiyanların kilise yapmaya teşebbüs etmelerinden evvel bir cami yapılmasıdır. Paşa bu caminin gereğine o derece inanır ki, bu uğurda mutasarrıf olduğu araziye

MADE YATIMLANDIKTAN SONRA GELEN DOKÜMAN

GALİB

haz. Beşir Ayvazoğlu, İst. 1995; a.g.y., *Kuşunun Son Şarkısı*, İst. 1999; Victoria Rowe Holbrook, *The Unreadable Shores of Love: Turkish Modernity and Mystic Romance*. Austin, Texas 1994; a.g.y.: *Aşkın Okunmaz Kıyıları: Türk Modernitesi ve Mistik Romans*, çev. Erol Köroğlu-Engin Kılıç, İst. 1998; *BTET*; *Esâmî* s. 235; *LA, KÂ* 5 /3246; *ML* 11/771; *OM* 2/351; *ÖBBŞKA* 1/585, 2/1069; *RTET* 2/770-779; *SE* s. 169; *SO* 3/615; *ST* s. 53; *ŞT* s. 117; *Tarih-i Cevdet* 6/261; *TA* 30/269-271; "Şeyh Galib, Said Mehmed Dede" *TDEA* 8/144-146; *TGDEİS* s. 155; *THE* s. 309; *TMA* s. 148; *TN* 2/720-721 (3054); *TŞ/AH* s. 51; *TŞM* s. 372-400; Kaya Bilgegil, "Hüsn ü Aşk'a Dair", *Hüsn ü Aşk*. İst. 1975, s. VII-XLVII; Asaf Halet Çelebi, "Galib Dede", *Türk Yurdu*, 1956-1957, sayı:263-269. ♣M. CUNBUR

GALİB Kemali, bk. SÖYLEMEZOĞLU Galib Kemali

GALİB Mirza Esedullah (27.12.1797-15.2.1869): Türk asıllı Hint-Pakistan şairi. Agra'da doğdu. Lakabı Necmüddeve ve Debîrümülk'tür. Dedesi Kukan Beg Han, babası Haydarabad nizamının yanında çalışan Abdullah Beg Han olup yolsuzlukları önlemek için gittiği Alvar'da şehit edildi. Galib ve kardeşi Yusuf amcası Nasrullah Beg Han tarafından yetiştirildi. Dokuz yaşında amcasının ölümü üzerine büyük dayısının yanına yerleşti. Şair Ekberâbâdî'den ders aldı. Bidil'in şiirlerini okudu. Hocası Abdüssamed'in etkisiyle şiir yeteneği gelişti. Önce Farsça-Hintçe, sonra Farsça, daha sonra Urduca şiirler yazdı. 1810'da Firuzpur valisinin kardeşinin kızı İmra Begüm'le evlendi. Yedi çocuğundan hiç biri yaşamadı. 1829-1831'de Kalküta'da bulundu. Bu yılların dışında ömrü Delhi'de geçti. Kumar oynadığına dair verilen bir rapor üzerine tutuklandı. Dostlarının yardımıyla kurtuldu. 1854'te Vâcîd Ali Şahın şiir musahibi ve oğullarının hocası oldu. 1857 yılındaki direniş hareketinin isyancılarıyla ilişkisi olduğu gerekçesiyle gözaltına alındı. Sorgulamalardan kurtulduktan sonra, Rampur valisi şaire maaş bağladı. Delhi'de öldü. Urdu dilinin ve şiirinin gelişmesinde önemli hizmeti geçti. Eserleri ve etkisiyle modern çağa geçişin başlangıcı oldu. **Eserleri:** *Divan-ı Urdu* (Delhi 1841), *Külliyât-ı Nazm* (Delhi 1845), *Katı-ı Burhan* (Leknev 1862), *Sebed-i Çin* (Delhi 1867), *Du'â ey Sabah* (Leknev ty), *Külliyât-ı Nesr* (Leknev 1868), *Ûd-i Hindî* (Miret 1868), *Urdu ey Mualâ* (Miret 1899), *Külliyât-ı Nazm-ı Fârsî* (1963), *Ebr-i Güherbar* (Delhi 1281),

Kay.: A. Karahan, "Farsça ve Urduca'nın Şiir Dehası Esedullah Han Galib, *TK*, C. 9, sayı:100, 1971, s. 369-371; *TDVİA* 13/328-329. ♣Yaz.Krl.

GALİB Paşa (1763-1828): Divan şairi ve devlet adamı. İstanbul'da doğdu. Adı Seyyid Mehmed Said Galib Paşadır. Sadaret mektubî serhalifesi Seyyid Ahmed Efendinin oğludur. Küçük yaşta babasını kaybetti. Sadaret Mektubî Kalemünde kâtip olarak devlet görevine başladı. Serhaslifeliğe kadar yükseldi. 1785'te Âmedci oldu. 1801'de Fransa ile yapılan barış müzakerelerine murahhas olarak gönderildi. Dönüşünde Büyük Tezkirecilığe getirildi. 1806, 1808 ve 1814'te üç kere reisülküttapığa atandı. Ordu ie Ruslara karşı Tuna'ya gönderildi. Alemdar Mustafa Paşa tarafına geçti. Rusçuk yârânı ile İstanbul'a geldi, sadr-ı âli kethüdalığına getirildi. Sonra Kütahya'da mecburî ikamete mahkûm oldu. Vezaret rütbesiyle Bolu ve Viranşehir'de Sancakbeyliği, Sivas, Niğde, Yenişehir, Ankara, Kastamonu mutasarrıflıklarında bulundu. 1820'de vezareti kaldırılarak Konya'ya gönderildi. İki yıl sonra vezaretle Kayseri, Yozgat, Bursa ve İzmit sancakları ile Boğaz'ın Rumeli sahilleri mutasarrıflıklarına atandı. 1823'te sadrazam oldu. Dokuz ay sonra azledilip Gelibolu ve Manisa'da ikamete mecbur edildi. Bir süre sonra Erzurum valisi ve Şark Seraskeri oldu. Üç yıl sonra bu görevden de alınıp Balıkesir'de ikamete memur edildi. Bu haksız muamele dolayısıyla üzüntüsünden Balıkesir'de vefat etti. Uzunçarşılı'ya göre vefatı 1245/1829'dadır. Balıkesir'de medfundur. **Eserleri:** *Divançe*, *Revâbitü'l-Ukud* (Yaş ve Zıstovi anlaşmalarının mazbataları), *Fransa Sefâret-nâmesi* (Millet K AE nu. 832).

Kay.: *KÂ* 5/3245; *Karesi Meşahiri*, s. 137-145; *OM* 3/114; Faik Reşit Unat, *smanlıSeirleri ve Sefaretnameleri*, Ank. 1968, s. 181-184, 200; *SO* 3/615-616; *TDEA* 3/273; *TDVİA* 13/329-331; *TGDEİS* s. 155; *THE* s. 310; *TMA* s. 149; *TN* 2/722 (3055). ♣M. CUNBUR

GALİB Paşa (?-12.9.1876): Divan şairi. İstanbul'da doğdu. Asıl adı Abdülhalim Galib Paşadır. Türk Galib Paşa diye tanındı. Öğrenimini tamamladıktan sonra Maliye mektubî kalemine girdi. Divan kâtiplikleri yaptı. Viranşehir kaymakamlığı ve Ankara Defterdarlığına atandı. Mirimiranlık rütbesi verildi. Marmara Voyvodalığından sonra mirimiran rütbesiyle paşa olup Amasya Mutasarrıflığına